

τύπος. Ἡ ζέστη τὴν ἔφηνε νύχτα μέρα. Δὲν γνώριζε κανέναν, οὔτε μένα τὴ μανοῦλά της Παραμιλοῦσε, τὸ παιδάκι μου, κι' ὅλο μὲ τὸ Χάρο εἶχε νὰ κάμῃ. Μὲς 'ς τὴ ζάλη της τὸν ἔβλεπε πῶς ἤρχονταν νὰ τὴν ἀρπάξῃ, καὶ πάλαιε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Καὶ μὲς 'ς τὸ στῶμα δέρνονταν, σπαρτάρουσε σὰν νάνοιθε τὸ γόνατο τοῦ Χάρου πάνω 'ς τὰ στήθια της, κ' ἔπλεε 'ς τὸν ἰδρωτά, κ' ἐφώναζε λαχανιασμένη, μὲ ἀγῶνα. Ἄσε με! Ἄσε με! Καὶ μὲ μιᾶς τινάζονταν πάνω ἄγρια, ἀντρεωμένη, καὶ τὸν ξέσχιζε μὲ τὰ νύχια της, καὶ τὸν ξέσχιζε μὲ τὰ δόντια της, καὶ τοῦ φώναζε: Φύγε! Φύγε! Κ' ἐμῶς οὔτε μᾶς ἔβλεπε μὲ τ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια της, οὔτε μᾶς ἀκουε, σὰν νὰ ζοῦσε πλεῖα σ' ἄλλον κόσμον κι' ὄχι 'ς τὸν δικό μας Μιὰ νύχτα ποῦ εἶχε πολλή, πολλή ζάλη ἐπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χέρια κ' ἔβανε μὲ πόνον τὰ ξεφωνητά: Πονῶ! πονῶ! μὴ μὲ τραβᾷς ἔτσι ἀπ' τὰ μαλλιά! Τὸ πρῶτ' ὁ γιατρός διάταξε νὰ τῆς κόψουμε τὰ μαλλιά γιὰ νὰ τῆς βάνουμε πάγο 'ς τὸ κεφάλι· καὶ τὸ ψαλίδι τ' ἀλύπητο ἐκοψε ταῖς ὀλόμαυραις καὶ βαρειαῖς πλεξούδαῖς! . . . Τὴν ἄλλη μέρα, ἅμα ἔπεσε ἡ θέρμη καὶ καθάρισε τὸ μάτι της, καὶ βρέθηκε πάλι 'ς τὸ δικό μας κόσμον, ἔβαλε τὸ χέρι της 'ς τὸ κεφάλι της καὶ δὲν βρῆκε τὰ μαλλιά της! . . . Καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκαρδιά της:

— Μοῦ τὰ ξεριζώσε ὁ ἄπονος!

Ἔστερ' ἀπὸ λίγαις μέραις, ξεψύχησε σὰν πουλάκι 'ς τὴν ἀγκαλιά μου! . . .

Τὴν κατέλαβε νέα κρίσις δακρύων, καὶ ἐκόπτετο, ἔτιλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἔπληττε τὸ στήθος ἐν παροξυσμῷ πόνου, ἀπολοφυρομένη:

— Ἀννίκα μου! ψυχὴ μου! φῶς μου! παρηγοριά μου! πῶς νὰ τὸν βαστάζω τὸν καῦμό σου!

Πρὸ τῆς ἀδαμάστου δ' ἐκείνης μητρικῆς ὀδύνης· ἀνεμνήσθην αἰφνὴς τῆς ἀπαισίου προφητείας τοῦ κληδόνα:

Πολλαῖς μανάδαις ἔκλαψαν, ἄς κλάψῃ κ' ἡ δική μου! . .

— Αὔριο τῆς κάνομε μνημόσυνο, μοὶ εἶπε μετὰ μικρὸν ἡ Ἀνθῆ.

Πραγματικῶς, κάτω εἰς τὸ κελλάρι ἡτοίμαζον τὰ κόλυβα. Μία γραῖα, καλλιτέχνις τοῦ θανάτου, διεκόςμει εὐρὺν δίσκον βρασμένου σίτου, ἐπὶ τῆς καμπύλης αὐτοῦ ἐπιφανείας ἐπιτάσσουσα κόνιν ζαχαρέως· διὰ κόνεως κανέλλας ἐζωγράφει δένδρα, ποικίλματα φαντασιώδη, παρενθέτουσα ὡς κοσμήματα πυρῆνας ἀμυγδάλων, σταφίδας, ζαχαρωτά. Ἐν τῷ μέσῳ ἐν ἄτεχνον Α καὶ Σ ἐνεθυμίζεν ὅτι τὰ κόλυβα ἦσαν τῆς Ἀννίκας Σίμου! . . .

Τὴν ἐπαύριον θὰ ἐγίνετο τὸ μνημόσυνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, θὰ διεμοιράζοντο κηρία καὶ τεμάχια ἄρτου εἰς τὸ πλῆθος, καὶ εἶτα ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ θὰ ἐγίνετο ἡ διανομὴ τῶν κολλύβων ὑπὸ τοῦ κράχτου τῆς ἐκκλησίας, ἐν

μέσῳ συνωστισμοῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν παιδιῶν παλαιόντων ποῖον νὰ πρωτοπάρῃ.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐξηκολοῦθει πυρετωδῶς τὴν φόρτωσίν του· ὁ καιρὸς ἐπέσπευδε· δὲν ἤθελον ν' ἀπέλθω χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσω τὴν πτωχὴν Ἀννίκαν· διηυδύνθη ἐν τὴν κατοικίαν της, παρὰ τοὺς ἀνεμομύλους, εἰς τὸν λευκὸν ἐκείνον περίβολον, τὸν ὅποιον ἔβλεπε μετὰ τύσης μελαγχολίας διὰ τοῦ παραθύρου, τὴν πρώτην φοράν καθ' ἣν τὴν εἶδον, εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀραῖα τινα δένδρα ἔρριπτον τὴν σκιάν των ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Οὐδὲν μαρμαρίνον μνημεῖον ἐν τῷ νεκροταφείῳ, οὐδεμίαν ἐπιγραφή· σειρὰ ὕβων χρώματος· νεκροθάλασσα γῆς μὲ ὑψωμένα κύματα. Καὶ πρὸς τί νὰ χαράζουν ἐπιγραφάς; Δὲν φοβοῦνται ἐκεῖ νὰ χάσουν τοὺς νεκροὺς των ἐντὸς τοῦ πλῆθους, τοὺς ἀναγνωρίζουν καὶ ἄνευ σημείων! . . . Ὁ τάφος τῆς Ἀννίκας ἦτο ὑπὸ μίαν κυπάρισσον· ἐντὸς ξυλίνου οἰκίου τεθειμένου πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τῆς νεκρᾶς, ἔκαιε κανδήλα· πλησίον ἐκειτο πήλινον θυμιατήριον μὲ ἐσβεσμένους ἀνθρακας. Δὲν συνείδιζον εἰς τὴν κωμῶπολιν ν' ἀποθέτωσιν ἀνθὴ ἐπὶ τῶν τάφων, ἀλλ' ἐγὼ διερχόμενος πρὸ ἐνὸς κήπου, ἔρριψα ἐν ἀργυροῦν νόμισμα εἰς τὸν κηπουρόν, ὅστις συνέλεξεν ὅσα εἶχε. Ἐλαβα μίαν ἀγκάλην δροσερῶν καὶ εὐωδῶν ἀνθέων καὶ τὰ ἐσκόρπισα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἀννίκας. Φεῦ! Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ μνήματός της δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ἴδῃ μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ πλέξῃ εἰς τὴν μαύρην κόμην της, ὅπως πέρυσι, παρὰ τὸ ρυάκιον τοῦ νερομύλου! . . .

Ὁ ὄξυς συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν πραγματικότητά τῆς ζωῆς ἐν τῇ πραγματικότητος ἐκείνης τοῦ θανάτου.

Ἀφ' οὗ παρέλθωσιν ἄλλα δύο ἔτη θὰ μεταβάλλῃ κατοικίαν· ἐκ τοῦ τάφου ἐκείνου τὰ ὅσα τῆς θὰ μετενεχθῶσιν εἰς τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὀστεοφυλάκιον, ὅπου ἐντὸς μικρῶν σάκκων ἀνηρτημένων ἀπὸ καρφίων, συναντῶνται γενεαὶ αἰώνων ὅλων, ἀποτελοῦσαι πόλιν νεκρῶν ἐντὸς τῆς τῶν ζώντων· ὅτε εἰσῇλθον ἐκεῖ, πρὸ ἐνὸς ἔτους, μοὶ εἶχε φανῇ ὅτι ἐν μέσῳ τῆς εὐρωτιώσης ἀτμοσφαίρας ἤκουον σύγκεχυμένον θόρυβον φωνῶν, γελῶτων, λυγμῶν, φιλημάτων, ῥόγχων ἀγωνίας, ἐσβεσμένην ἡχὴ ἀπομεμακρυσμένης τινὸς ζωῆς.

Ἐγὼ νὰ ἴδω τα κόκκαλα τῆς Ἀννίκας;

Οὐδέποτε πλέον ἐπέστρεψα ἐκεῖ.

Θ'.

Αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ φίλου μου ἡ λέξις κλήδων. Καὶ μοὶ τὴν διηγῆθαι συγκεκλιμένος, ἐν ᾧ πρὸ ἡμῶν ὑψοῦτο ὁ Λυκαβητός, ὄγκος κατὰ μαυρος ἤδη, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς του, ἐφαίνοντο λάμποντα, ὑψηλά, ἐν τῇ νυκτί, τὰ παραθύρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐν Ἀθήναις. Ἰούλιος, 1887.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ.

Δημοσιεύοντες σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας στρατάρχου, οὐχὶ ἄσκοπον θεωροῦμεν διὰ συντόμων ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας ἱστορίας παραδειγμάτων νὰ χαρακτηρίσωμεν τοὺς διαπρέψαντας ἐν τῇ πολεμικῇ τέχνῃ ἄνδρας καὶ νὰ σκιαγραφήσωμεν τὰς ιδιότητας, αἵτινες περικόσμοῦσι τοὺς ἔχοντας τοιοῦτο μέλλον.

Ὁμιλοῦντες περὶ στρατηγῶν, ἀποδίδομεν εἰς αὐτοὺς συν-

ήθως πολεμικὴν μεγαλοφυΐαν, χωρὶς καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἔχωμεν σαφῇ ἔννοιαν περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης. Ὑπὸ ταύτην θὰ ἠδυνάμεθα μᾶλλον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς συγχρόνου ἐπισκοπήσεως μυρίων ζητημάτων ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις των. Ἀλλ' ἡ πολυτίμος αὕτη ιδιότης δὲν ἀποτελεῖ πᾶν, οἷτινος ἔχει ἀνάγκην στρατηγικὸς ἀνὴρ πρώτης τάξεως.

Δι' αὐτῆς ἦσαν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπρωκισμένοι ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ Φίλιππος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος, ὁ Φρειδερίκος καὶ ὁ Ναπολέων, ἀλλ' ὑπῆρξαν καὶ στρατηγοί, στερούμενοι τῆς ἀρετῆς ταύτης καὶ ὅμως κατορθώσαντες καὶ ἀνευ αὐτῆς νὰ γίνωσι μεγάλοι, ὡς ὁ Τουρῆνας, ὁ Εὐγένιος, ὁ Οὐέλλιγκτον καὶ ἄλλοι. Διὰ τοῦτο σκοπιμώτερον εἶνε ἀντὶ νὰ πραγματευθῶμεν ἐν γένει τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν, ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὰς διαφόρους ιδιότητας, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τοὺς μεγάλους στρατηγοὺς.

Πρώτη πασῶν εἶνε ἡ κρίσις. Ἐν τούτοις εἰς πολλοὺς διασήμεους ἀνδρας παρατηρήθη κλίσις τις καὶ πεποιθήσις ἐπὶ τὸ πεπρωμένον. Ὁ Καῖσαρ ἀφηγεῖται πῶς ἐσώθη ὁ στόλος τοῦ Καλῆνου μόνον διὰ τῆς ἐγκαίρου ἀφίξεως τῶν ἐπιστολῶν του καὶ προσθέτει: „οὕτω ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ στρατοῦ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ μιᾶς μόνον στιγμῆς καὶ μιᾶς λΐαν εὐτυχῆς περιστάσεως“. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑπταετοῦς πολέμου ὑπὸ Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου ἀναγινώσκωμεν τὸ ῥητόν, ὅτι: „ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κρέμαται συχνάκις ἀπὸ μιᾶς λεπτῆς τριχός, ἐκ μικροῦ δὲ τινος περιστατικοῦ ἐξαρτᾶται ἡ νίκη ἢ ἡ ἥττα“. Ὁ Ναπολέων ἔγραφε τῇ 7. Ὀκτωβρίου 1796, ὅτι „πάντα τὰ μεγάλα συμβεβηκότα κρέμονται ἀπὸ μιᾶς τριχός. Εἰς τὰς σοβαρώτατας περιστάσεις εἶδον ὅτι μηδαμινόν τι ἐπεισὶδιον ἔκρινε περὶ τῶν μεγάλων γεγονότων“.

Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως δὲν ἀπογοητεύει τοὺς ἱκανοὺς στρατηλάτας, ἀπ' ἐναντίας πείθει αὐτούς, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις φέρει περὶωρισμένην τινὰ εὐθύνην καὶ ποδηγετεῖται συχνάκις ὑπὸ σειρᾶς προηγουμένων αἰτίων, ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τῆς ἰδίας θελήσεως. Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ τὰ λεγόμενα περὶ τῆς „ἐν πολέμῳ τύχης“. Πλεῖστα ὅσα τυχαῖα περιστατικά, τα ὅποια οὔτε δημιουργεῖ οὔτε δεσπόζει ὁ ἄνθρωπος, διαδραματίζουσιν ἐν πολέμῳ σπουδαιότατον πρόσωπον. Ἀλλὰ μόνον αἱ μικραὶ ψυχαὶ τρέφουσι πρὸς αὐτὰ ἀπόλυτον πίστιν καὶ ἐξαρτῶσι τὰ πάντα ἐξ αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ἡ περίσκεψις εἶνε ἡ δευτέρα σπουδαία ἀρετὴ τῶν μεγάλων στρατηγῶν, συνηνωμένη ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς εὐτολμίας. Ὁ Ἀρριανὸς λέγει περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι παρ' ὅλην τὴν τόλμην του προεφυλάσσετο πάντοτε κατὰ πάσης ἐνέδρας. Ὁ δὲ Πολύβιος περὶ τοῦ Ἀννίβου, ὅτι μετὰ πολλῆς περισκέψεως προπαρασκεύασε τὴν διὰ τῶν Ἀλπεων κἀθοδον, ἐξήτασε τὴν χώραν, προσεῖλκυσε εἰς ἑαυτὸν τοὺς λαούς, προσέλαβε πιστοὺς ἀγγέλους καὶ οὕτω ἐπεχείρησε τὴν κατὰ τῆς Ρώμης ἐκστρατείαν. Ὁμοίως καὶ ὁ Σκηπίων πάντοτε εἶχεν ὁδηγὸν τὴν φρόνησιν καὶ τὴν περίσκεψιν, ὅπως καὶ ὁ Καῖσαρ, ὅστις πολλάκις χάριν μείζονος ἀσφαλείας ἀνέβαλλε μάχην, ἣν ἦτο βέβαιος ὅτι ἤθελε κερδήσει.

Ἡ παράβολος τόλμη, ἡ χλευάζουσα πᾶν προφυλακτικὸν

μέτρον καὶ ῥισκοκινδύνως ἐπιδιώκουσα μόνον τὸν σκοπὸν τῆς εἶνε κόσμημα τῆς νεανικῆς φαντασίας τῶν ἡρώων τῆς. Ἀλλ' αὐτὴ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ σπανίως φέρει εἰς τὸν σκοπὸν, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν καταστροφὴν. Πᾶν καλὸν ἀποτέλεσμα πρέπει μετ' ἐπιμελείας νὰ προπαρασκευασθῇ. Τὸ λόγιον τοῦ Γάμβέττα: „Les succès ne s'improvisent pas“ ὑφείλουσι νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὴν μνήμην των πάντες οἱ στρατιωτικοὶ ἄνδρες, εἰς οὓς παράδειγμα ἀβουλίας καὶ ἀσυνέτου τόλμης πρόκειται ὁ „ἥρωες τοῦ βορρᾶ“, Κάρολος ὁ IB' τῆς Σουηδίας.

Τὸ δόλον ἐχαρακτήρισεν ὁ Ξενοφὼν ὡς τὴν πρώτην ἀρετὴν παντὸς ἀγαθοῦ στρατηγοῦ. Καὶ ὁ Φολάρ, ὁ διάσημος γάλλος συγγραφεὺς στρατιωτικῶν βιβλίων καὶ μεταφραστὴς τοῦ Πολυβίου, πάντα στρατηγὸν ἄδολον ὀνομάζει πτωχὸν στρατηγόν. Γνωστὸν εἶνε πόσον οἱ ἀρχαῖοι, Ἕλληνες τε καὶ Ῥωμαῖοι, ἐξεθείαζον τοὺς δόλους τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ Ἐπαμεινώνδου, τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Καίσαρος.

Λαμπρὸν παράδειγμα φιλοδοξίας παρέχει εἰς τοὺς ἀνδρας τοῦ πολέμου ὁ μέγας Φρειδερίκος. „Ἡ ἀληθὴς ἀξία τοῦ καλοῦ ἡγεμόνος συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν δόξαν· λέγω δὲ δόξαν, διότι ὁ πόθος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀπόκτησιν καλῆς ὑπολήψεως καὶ φήμης, εἶνε ἡ ἀληθὴς βάσις τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων. Εἶνε τὸ νεῦρον τῆς ψυχῆς, τὸ ὅποιον ἄγει αὐτὴν εἰς ἐπωφελεῖς, ἀναγκαίας καὶ ἀξιεπαίνους ἐπιχειρήσεις.“ Ὁ Φρειδερίκος, ὅπως καὶ ὁ Ναπολέων, αἵποτε προεπέθυε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατηγοὺς καὶ ἀξιωματικοὺς τὴν φιλοδοξίαν. Ὁπόσον δὲ αὐτὸς ἐνεφορεῖτο ὑπ' αὐτῆς καταδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξῆς λέξεων: Εἶμαι ὑπερήφανος, ὅτι μᾶλλον παντὸς ἄλλου ἐγὼ εἰργάσθην πρὸς δόξαν τοῦ οἴκου μου καὶ ὅτι διεδραμάτισα μέγα πρόσωπον μεταξὺ τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν τῆς Εὐρώπης. Τὸ νὰ διατηρηθῶ δὲ συγχρόνως ἐγὼ, εἶνε ἀτομικὸν τι καθήκον, τὸ ὅποιον θὰ ἐκπληρώσω δαπάνῃ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς μου. Οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ πράξω, παρὰ ν' ἀγωνισθῶ ὑπὲρ τῆς δυνάμεώς μου, ἢ νὰ πέσω μετ' αὐτῆς καὶ μετ' ἐμοῦ τὸ πρῶσικόν κράτος“. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ Φρειδερίκος τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὁμήρου συνώδευεν αὐτὸν πανταχοῦ, ἡ φιλοδοξία δὲ ἔθηκεν εἰς κίνησιν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἥρωος τούτου.

Ἡ ἐλπίς, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ γενναίότης εἶνε ἀπαραίτητοι συνοδοὶ τῶν ἡρώων, δι' ὧν ἐνθαρρύνονται καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς στρατοί. „Ὁ Κρομβέλλος ἦτο μέγας καὶ δυνατός ἀνὴρ ἐν τοῖς κινδύνοις τοῦ πολέμου καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν· ἡ ἐλπίς ἐφώτιζεν αὐτὸν μακρόθεν ὡς στήλη πυρός“. Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ πεποιθήσις εἰς τὴν νίκην ἐνισχύουσι τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως, τὸ ἀναγκαιότατον τοῦτο πρὸς παντὸς ἥρωος.

ΟΙ „ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΑΙ“ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(μετὰ εἰκόνας.)

Εἰς τὸν κόσμον τῶν πτερωτῶν οἱ *στραγγαλισταὶ* καταλαμβάνουσι μέσην τινὰ θέσιν μεταξὺ τῶν ὀδικῶν καὶ τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν. Περὶ τῆς συγγενείας των πρὸς τὰ τελευταῖα μαρτυρεῖ ἐκφανῶς ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος τοῦ ῥύγχους „πρὸ πάντων δὲ ἡ ἐλαφρὰ καμπὴ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἄνω σιαγόνας καὶ ἡ κλίσις τοῦ νὰ ἐπιχειρῶσι πᾶσαν ἀρπα-

γὴν διὰ τοῦ ἐνὸς ποδός, δι' οὗ καὶ κατασπαράσσουσι συνήθως τὴν λείαν των. Ἀλλ' οἱ *στραγγαλισταὶ*, ὑποδιακρούμενοι εἰς διάφορα γένη καὶ εἶδη, δεικνύουσι συμφώνως πρὸς ταῦτα διάφορον καὶ τὴν ἀρπακτικὴν αὐτῶν ὁρμήν. Οἱ μεγαλύτεροι εἶνε θυμοειδέστεροι καὶ ἀγριώτεροι, μεταρσινοῦνται εἰς τὰ ὕψη, ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἀρπακτικὰ ὄρνεα, καὶ ἐκ